

JEDAN OBIČNI LUČANIN

Intervju sa skladateljem

Vinkom Barčotom Čangarijom

Marija Barčot, Vela Luka
marija.barcot@gmail.com

Redovni član Hrvatskog društva skladatelja, višestruko nagrađivani autor pjesama na raznim festivalima kao što Melodije hrvatskog Jadrana, Splitski festival, Melodije hrvatskog juga, Marco Polo festival... Njegova autorska pjesma „Kad mi dođeš ti“ ima preko 25 milijuna pregleda na YouTube kanalu, pjesma „Ne diraj moju ljubav“, čiji je autor i glazbe i teksta, preko 30 milijuna pregleda. Za Oliverov album „Dvi, tri riči“, koji je 2001. godine nagrađen Porinom za album godine, također je napisao dvije pjesme. Tu su još „Zemlja dide mog“, „Samo s tobom sam upoznao ljubav“, „Zalutali pogled“, „Ne mogu te prestat jubit“, „Samo za tebe“, „Lipe oči“... i mogli bi tako nabrajati i nabrajati, od pjesama čiji je autor, do nagrada koje u kontinuitetu dobiva.

Riječ je o Vinku Barčotu Čangariji. Čovjeku koji je u svom rodnom mjestu znan kao skroman i samozatajan čovjek, svakako ne kao netko tko bi se kitio lovorovim vijencima zbog svojih postignuća u glazbi, a mogao bi. Sve gore prethodno nabrojane stvari, i još puno više od toga, bile su dovoljan razlog da me zaintrigira Vinkov glazbeni put i stvaralaštvo. S naglaskom na to da više od pola stvari za koje je zaslužan – nisam ni znala.

Takav je Vinko. To je on.

Kako sam naglašava: „Mene ni' briga hoće li kogod znat da sam to ja, da je to moja pjesma. Ja ne patin od tega. Meni je najbitnije da čejad prepoznaju

moje pjesme, da im se pjesma dopade, da je izvode, pjevaju. Najzadovoljniji san kad čujin da mi se pjesme vrtu na radiju, da su prepoznate.“

Mali Vinko; iz kakve obitelji dolazite, djetinjstvo, kako vas je to obilježilo?

Vinko dolazi iz luške familije Barčot Čangarija; od majke Mare, Pupnajke djevojačkog prezimena Farac, i oca Jerka koji je cijeli svoj život proveo 'po moru' i otud, kao što sam Vinko kaže, i ta njegova ljubav prema moru koja ga prati otkad zna za sebe. Upravo iz te ljubavi, ljubavi prema moru i kraju iz kojeg dolazi, nastale su kasnije pjesme kao što su „Zemlja dide mog“, „Kapja moga mora“, „Duša morem oprana“...

Ono što mi je posebno 'zapelo za uho' u cijelom našem razgovoru je Vinkov stav prema životu, koji se možda najbolje očituje u rečenici „Ne želim nikome zlo. Niti na zlo odgovaram zlom“. Osobina rijetka u današnjem svijetu, ne čuje se često nekog da govori na ovakav način. Čovjek je to koji je svjestan tko je, gdje pripada, što ga najviše veseli, i kao takav odiše stanovitim mirom i ljubavlju. U svakoj drugoj rečenici spominje ljubav prema nečemu, bilo to prema svojim pjesmama, prema moru, obitelji, prijateljima, rodnom kraju. A ljubav ne može isijavati nitko tko ju ne nosi u sebi.

Pisanje pjesama, kako je sve krenulo? Ima li to neki svoj točno određen moment, ili je došlo toliko spontano da se ni ne sjećate?

Od ranog djetinjstva postojala je doma jedna gitara, doduše bez žica, koja je bila očeva. Pokojni otac je u mladosti naučio svirati dva akorda, i to ne dva puna, ne bi on složenu pjesmu mogao odsvirati, samo one najjednostavnije. Dakle, otud ta gitara u našoj kući.

U 7., 8. razredu sam nabavio žice i otac mi je pomogao naštirati ih i naučio me odsvirati tih „pola akorda“ koje je znao. Sve što je kasnije uslijedilo bila je samo moja volja i ljubav za tim. Što sam više učio, više sam shvaćao da ne znam. Netko bi u tom trenutku odustao, no mene je to tjeralo naprijed.

Ja sam znao tu i tamo nategnuti po jednu žicu i prebiraio nešto tome, ali to je sličilo na ništa, tko je znao išta o naštivanju, sviranju... Dok nisam došao tamo u sedmi, osmi razred kad sam nabavio žice i otac mi je pomogao naštirati ih i naučio me odsvirati tih „pola akorda“ koje je znao. Sve što je kasnije uslijedilo bila je samo moja volja i ljubav za tim, to me je privlačilo, s vremenom sam počeo kupovati knjige, učiti svirati po notama. Kod časnih sestara se tad učila svirati harmonika, pokojni meštar Perica Mirošević podučavao je klavir, tako da sam slučajno doma imao neki od tih instrumenata vjerojatno bih danas svirao jedno od to dvoje. Ali ja sam imao gitaru i potpuno samouk predao sam se njoj.

Što sam više učio, više sam shvaćao da ne znam. Netko bi u tom trenutku odustao, no mene je to tjeralo naprijed. U početku nitko nije ni znao

da ja sviram, da ja nešto znam o tome. Međutim, s vremenom ti dođe bit da «čoviku njegova kamara postane tisna, izleti bi malo iz te svoje kamare». Tako i ja. Tad sam se družio i s Pericom Žuvelom, kasnije je on završio Glazbenu akademiju, klarinet. Nas dvojica smo kroz srednju školu krenuli „skidati“ rock pjesme, pokušavali to odsvirati, i zapravo je to bio početak jednog malog benda, koji je označavao moj neformalno-formalni ulazak u glazbeni svijet.

Tu dolazimo i do nezaobilaznog lokalnog benda „Amfore“, mislim da nema Velolučanina starijeg od 45-50 godina koji se nije zabavljao uz njihove zvuke na nekoj od veloluških hotelskih terasa, bašta, kako smo ih zvali.

Vokal je bio Perica Barčot (Materin), Tonči Oreb (Bilac) na klavijaturama, Tonči Šeparović (Danko Dole) na bas gitari, kasnije umjesto njega Tonko Maričić Cain, ja na gitari, i Vinko Šeparović (Koža) saksofon.

Svakako su Amfore bend koji je obilježio jedan dug niz godina na veloluškoj zabavnoj sceni, sviralo se po cijelu godinu, počevši od ljeta i svirki na već spomenutim hotelskim terasama, poslije ljeta se sviralo u baru za Fince koji su dolazili, nakon Finaca bi uslijedili pokladi i tanci na kojima je trebalo zabavit narod, poslije još malo Finaca koji bi došli pred sezonu i eto ga, već smo u idućem ljetu.

Tako sam ja u Amforama odsvirao dobrih dvadesetak godina, do rata otprilike. Onda su poslije rata došla neka nova vremena, vremena u kojima

Amfore su bend koji je obilježio dugi niz godina na luškoj zabavnoj sceni, sviralo se uživo po cijelu godinu, počevši od ljeta i svirki na hotelskim terasama, poslije ljeta se sviralo u baru za Fince koji su dolazili, nakon Finaca bi uslijedili pokladi i tanci... Tako sam ja u Amforama odsvirao dobrih dvadesetak godina.

čovjek pusti matricu, otpjeva nešto na *playback* i gotova priča. „Amfore“ su dvadesetak godina svaki nastup odsvirale i otpjevale uživo.

Koliko je prošlo vremena otkad ste napisali svoju prvu pjesmu (koja je to uopće?) i je li se odonda što promijenilo po pitanju vas? Motivi, stimulacije, način...

Postoji tu jedna zanimljivost s kojom se muče i drugi autori, ne samo ja. Kako odrediti koju pjesmu nazivati prvom?

U vrijeme moje mladosti, napišeš pjesmu. I kako dalje? Što s njom? Kome ćeš je pokazati, kome dati, nikog ne poznaš i nitko ne zna tebe. Ako i skupiš hrabrosti pokazati ju nekome, kako ju snimiti? Nema mobitela kao danas, nema *youtube*, nema mogućnosti „samosnimanja“, samoreklame, postojali su samo kazetofoni. I kako onda iznijeti tu pjesmu na svjetlo dana, uzeti gitaru u ruke, odsvirati i otpjevati svoju pjesmu, ili ako imaš sreće naći nekog da ti je otpjeva bolje nego što ti sam možeš, snimiti sve to na kazetofon i poslati – kome?

Tako da na ovo pitanje ne mogu jednoznačno odgovoriti; službeno moja prva pjesma koja je izašla u javnost i bila prepoznata bila je, 1993. godine, „Zemlja dide mog“, a još 1974./75. za vrijeme srednje škole stvarao sam neke pjesme. No, trebalo je proći skoro punih dvadeset godina, od '74. do '93. da se sve stvari poslože, da upoznam ljude, da sazrije vrijeme da moje pjesme izađu na svjetlo dana.

U međuvremenu, krajem 1980-ih, s klapom „Vela Luka“ sam snimao tadašnju *longplejku*, kako se tad to nazivalo. To je bila vinil ploča na kojoj se nalazila moja prva snimljena pjesma, ali nije to bila potpuno aranžirana i instrumentalizirana pjesma, kao što je „Zemlja dide mog“. Bilo je to tek snimanje moje pjesme u klapskoj izvedbi uz pratnju gitare. Pjesma se zove „Čežnja“, a skladao sam je na stihove Tonča Oreba Bilca.

Sad, što od svega nabrojenog uzeti kao početak, teško je reći.

Na Splitski festival sam i jednom-dvaput poslao snimke koje, naravno, nisu prošle. Drugi šalju demo snimke, a ti pošalješ nešto snimano na kazetofon, nije baš to zvučalo nešto... A i kao što sam već rekao, nitko te ne poznaje, nisi dio nečega, a i tad

je na festivalu već bila određena uigrana ekipa, ljudi koji su bili dio te priče. Ja svakako nisam.

Pa kako se, i kad, to onda promijenilo, kako ste postali dio glazbene scene?

Sve je počelo druženjem s Oliverom na liniji mora. Ja sam vadio ješku, Oliver je to saznao i tako smo krenuli loviti zajedno. Puno vremena u tom zajedničkom ribarenju je trebalo proći dok se ja nisam usudio zamoliti ga bi li on malo „pogledao“ što ja radim.

Sve je počelo druženjem s Oliverom, ali interesantno, s njim se nisam 'uhvatio' po glazbenoj liniji, već po liniji mora. Iako je navraćao tu i tamo na Amforine svirke, neke pute je čak i zapjevao s nama, naše druženje tu nije započelo.

Međutim, kako to obično biva, kako „svoj svoga prepozna“, tako smo se našli i nas dvoje. Na liniji mora.

Dugo vremena je trajalo to naše druženje na moru. Ja sam vadio mamac za ribu, što bi po lušku rekli – *ješku* (a zna se da je crv najbolja *ješka*), Oliver je to saznao i tako smo krenuli loviti zajedno. Puno vremena u tom zajedničkom ribarenju je trebalo proći dok se ja nisam usudio zamoliti ga bi li on malo „pogledao“ što ja radim.

Strah me bilo. Činilo mi se da je lijepa pjesma, ali opet, znate, niste sigurni, strah vas je da ste ipak samo subjektivni, da možda to realno ne vrijedi puno. I onda sam jedan dan, iza ribolova, skupio nekako hrabrosti i upitao ga hoće li poslušati jednu moju pjesmu. On je naravno pristao, dogovorili se i ja sam odsvirao tu pjesmu na gitari. Pjevajući je sam.

Oliverov komentar bio je da mu se pjesma čini dobra, ali da je uz moj glas, i ovako „samo“ uz gitaru

ne može doživjeti u potpunosti. „Trebalo bi je snimiti u studiju, napraviti demo snimak“, zaključio je. A koji demo snimak, a koje studio, a di, a kako?

Oliver se opet tu ponudio kako će on to riješiti, neka ja samo napišem note, odsviram pjesmu i on će se dalje pobrinuti da dođe do studija. Onda sam ja to odsvirao i otpjevao, ali kad sam poslušao kako zvučim shvatio sam da to neće biti dobro. Nikada, ali stvarno nikada nisam imao dara za pjevanje. Pa sam tako odlučio okupiti par ljudi koji će mi pomoći da ta pjesma zvuči što bolje. Duško Miojević ju je otpjevao, s tim da sam mu je ja prvo trebao otpjevati na uho jer naravno, Duško nije znao kako pjesma ide, onda sam napisao note i dao ih Miljenku Bajatu koji ih je odsvirao na svojoj Yamahiji (klavijaturama).

Napisao bih riječi pjesme, uglazbio ih i s Miljenkom Bajatom zajedno odsvirao. Duško Miojević bi to otpjevao i dalje šaljem „na obradu“ Oliveru i Remiju Kazinotiju, gdje jedan pjesmu aranžira, drugi je otpjeva i naprave demo snimak u studiju. Tako da ja sve svoje pjesme imam u demo verziji gdje mi ih je prvo otpjevao Oliver.

Uz moju pratnju na gitari postavili smo nekakav ritam koji nam se činio u redu, snimili smo i to poslali Oliveru. On je onda to dalje prosljedio pok. Remiju Kazinotiju. Ovaj je postavio aranžman, i sad je to trebalo otpjevati. Do tog trenutka sam ja sve to radio „u škundut“, što bi mi Lučani rekli, pisanje i skladanje pjesama je bilo čisto za moju dušu, a sad je sve postajalo „stvarnije“. Doma sam samo rekao da moram do Splita snimit jednu pjesmu i došao u studio.

Napravili smo demo snimak gdje je Oliver otpjevao tu pjesmu u aranžmanu Remija Kazinotija.

Jesam li spomenuo da se radi o pjesmi „Zemlja dide mog“?

Možda je sad manje bitno za reći da sam bio oduševljen kad sam čuo kako sve to skupa zvuči, kad su ljudi koji su tu bili prisutni pohvalili pjesmu, a važnije naglasiti činjenicu da je to zapravo bio moment koji bi se mogao uzeti za početak moje karijere.

Ovaj princip koji smo primijenili na ovoj pjesmi nastavio se još godinama kasnije za sve moje pjesme koje sam pisao i skladao. Dakle, napisao bih riječi pjesme, uglazbio ih i s Miljenkom zajedno odsvirao, Duško bi to otpjevao i dalje šaljem „na obradu“ Oliveru i Remiju, gdje jedan pjesmu aranžira, drugi je otpjeva i naprave demo snimak u studiju. Tako da, to je zapravo interesantan podatak, ja apsolutno sve svoje pjesme imam u demo verziji gdje mi ih je prvo otpjevao Oliver. Čak i one moje pjesme koje pjevaju drugi pjevači; prvi tko ih je otpjevao bio je Oliver.

I upravo je to bila najveća stvar koju sam mogao dobiti; u trenutku kad vi imate demo snimak svoje pjesme koju je Oliver otpjevao, tim njegovim glasom, vi možete krenuti dalje, naprijed, svatko to želi poslušati.

Kako dobijate inspiraciju za pjesme, odakle crpate? Poistovjećujete li se s tekstovima o kojima pišete?

Gledaj... kolikogod se trudio, od sebe ne možeš pobjeći. A ja to i ne želim. Ne želim se naprezati, ne želim se truditi da bi napravio nešto drugo od onoga što mi se dogodi samo od sebe. Meni se pjesma jednostavno dogodi. Sve su moje pjesme na neki način proživljene, ne osobno sve, ali te priče koje nalazite u njima dogodile su se nekome, negdje, ili će se tek dogoditi.

Ja pjesmu ne radim u mahu, ja ju radim 3-4 mjeseca. Ja nju zapravo čekam, čekam da sama izađe, ne forsiram je. I taman po cijenu toga da se ona nikad do kraja ne realizira, da ne mogu dobiti recimo kraj pjesme. Onda se ona jednostavno neće dogoditi. Nekad neke riječi čekam po zna koliko. Onda mi padnu po noći napamet i moram se dizati i ići to zapisati.

I ne puštam je dalje ako ne zadovolji neke moje kriterije. Moram uvijek biti zadovoljan.

Draga mi je gitara. Ne prođe dan da je ne uhvatim u ruke, a naročito mi je drago svirati ujutro. Ja svoje poslove obavljam u podne, jer ja prije toga moram zadovoljiti svoju potrebu i uzet tu gitaru u ruke. Iza toga mogu slobodno ići kopati cijeli dan.

Što vam je najbitnije dobiti od pjesme; da se vama sviđa, da je publika prepoznata, nešto treće?

Prvo, niti jednu pjesmu ne bih radio da se meni ne sviđa. Osim toga, rekao sam već kako te pjesme nastaju. Za većinu njih napisao sam i stihove i skladbu. Draga mi je glazba. Draga mi je gitara. Ne prođe dan da ne uhvatim gitaru u ruke, a naročito mi je drago svirati ujutro. Ja svoje poslove obavljam u podne, jer ja prije toga moram zadovoljiti svoju potrebu i uzeti tu gitaru u ruke. Iza toga mogu slobodno ići kopati cijeli dan.

Prebirući po toj gitari, dođe neka ideja sama, ja to nešto odsviram i snimam na kazetu (osim što mi je danas veliki problem doći do klasičnih kazeta pa mi je čak zet poklonio paket kazeta iz Rumunjske, bio je to veliki poklon).

Nakon što sam snimio komad nečega, ja to više ne preslušavam, čak i zaboravim što sam jučer snimio. I tako sve snimam dok ne napunim kazetu, recimo s tim svakodnevnim inspiracijama. Onda kad je kazeta puna, za jedno mjesec dana, sjednem to preslušati. Bude to svakojakih gluposti. Ali se nađe i nešto što me takne. Nešto što mi bude lijepo. I s tim onda idem dalje, tu priča počinje. Sve ostalo odbacujem, a uzmem ono što me taklo i to dalje razvijam.

Prati vas glas da ste skromni, jednostavni, samozatajni. Može li samozatajan čovjek eksponirati se i izlagati se u javnost kao što se vama to događa u zadnje vrijeme? Kako vam to pada?

Da se vratimo na početak, ja bih najviše volio da nema ni ovog razgovora. Ja bih volio da me nitko nigdje ne zove, ni radija, ni novinari za pisati članke... Znam *di sam kud sam*, znam svoje mogućnosti, znam da me ne ljubi ni mikrofoni ni kamera i nastojim sve to izbjeći. Ali se istovremeno događa jedna druga stvar. Shvaćam da sam u međuvremenu napravio nešto što netko pušta i vrti na svojim stanicama i kanalima, i sad osjećam i dužnost i odgovornost odazvati se svima koji me traže i koji su zainteresirani.

Ali što je meni *gust*? Mene uopće ne interesira da netko zna tko je Vinko Barčot, to me ne zanima. Ali kad nekog upitate zna li pjesmu *Ne diraj moju ljubav* a on vam je krene pjevati – e to je ono. Bitno mi je da znaju moja djela, moje pjesme. Nitko ne mora znati ni tko je Vinko, ni kako Vinko izgleda. Ja sam samo jedan običan Lučanin koji voli Luku i pjesmu i normalno živi. I to je sve.

Mene uopće ne interesira da netko zna tko je Vinko Barčot. Ali kad nekog upitate zna li pjesmu Ne diraj moju ljubav, a on vam je krene pjevati – e to je ono. Ja sam samo jedan običan Lučanin koji voli Luku i pjesmu i normalno živi. I to je sve.

Možda da sam u nekom gradu, nekom centru, možda bi sve to drugačije izgledalo, možda bih i ja bio drugačiji.

Dali ste mi odličan uvod za sljedeće pitanje; smatrate li da je čovjek određen podnebljem u kojem živi? Koliko vas određuje mjesto u kojem živite more, otok, kakav utjecaj ima otočki način života na vaše stvaranje?

Sve pjesme koje nastaju su plod mojeg načina života. Kad kažem nekome da sam do neki dan držao tri, četiri tisuće loza, masline, odlazio u ribolov, iduće pitanje je kad onda pišem pjesme. Nekome je to nezamislivo. Ali kad bi meni netko to oduzeo,

kad bi mi netko rekao da po cijele dane samo stvaram glazbu i da ništa drugo ne radim, jer mi nije potrebno, ja nikad ništa ne bih mogao napraviti. Cijelo moje stvaranje i jest posljedica moje ljubavi prema ovakvom načinu života, prema prirodi u kojoj sam, prema moru, prema ljudima koji me okružuju. Ne vidim drugačiji način da ja funkcioniram. Imam taj blagoslov da mogu u svojem vremenu, dok sam na moru, dok sam na zemlji, iščekivati te pjesme koje će tek doći, oslušivati ih, zapisivati, dalje se inspirirati.

Teško je govoriti što bi bilo kad bi bilo. I kako bi bilo. Ovako sam zadovoljan i tu sam di jesam. Zadovoljan sam svojim životom u Luci, nemam potrebu ništa mijenjati i za mene je sve onako kako bi trebalo biti.

Biste li mogli, kad bi bila dovoljno dobra/ primamljiva ponuda, pisati pjesme za nekog? U smislu da niste slobodni, vremenski i tematski kao sada, već pišete pjesme „ograničeni“ i diktirani vremenom i potrebom tržišta?

Ne, to nikada ne bih mogao. Netko to može, netko ima taj dar za štancanje pjesama. Ja nemam. Osim toga, ima tu izvođača koji su mi dragi, s kojima volim raditi, koji mi leže...

Kad napišeš pjesmu i doneseš je nekome, uvijek je pitanje koliko će taj netko od pjesme uzeti, a koliko donijeti u nju. Nekad si zadovoljan s tim, nekad manje. Ne leži ti svatko jednako.

Ovako stoje stvari, kad napišeš pjesmu i doneseš je nekome, uvijek je pitanje koliko će taj netko od pjesme uzeti, a koliko donijeti u nju. Svatko tko otpjeva tu pjesmu donosi nešto svoje u nju, iznosi je na svoj način, daje svoju emociju, neki svoj otisak. Nekad si zadovoljan s tim, nekad manje. Ne leži ti svatko jednako. I onda kad ideš raditi s nekim, voliš da ti taj odgovara, da se razumijete.

Prije nisam bio u mogućnostima da biram što ću i kako ću, morao sam se zadovoljiti time da pjesma ugleda svjetlo dan, bez obzira tko će ju otpjevati. Sad, nakon ovoliko vremena, imam već neku mogućnost, ime i hrabrosti, na kraju, da sam nazovem i ponudim pjesmu kome ja želim. Od druge strane očekujem da je poslušša i da mi iskreno, prijateljski kaže sviđa li mu se. Sve je u redu ako im se ne sviđa i ako je ne žele otpjevati, ja to prihvaćam.

Što mislite o današnjoj zabavnoj glazbi? Koliko su hiperprodukcija, konzumerizam, nove tehnologije i platforme, ali i manjak festivala utjecali na ukupno stanje glazbe?

Ja kažem kako u svemu, tako i u tome – vrijeme je najbolji sudac. S odmakom vremena se pokaže što je bilo dobro, a što nije valjalo. Vrte se neke pjesme, zauzimaju top ljestvice, a ja nikad nisam čuo za njih. Ali ponavljam, nisam ja mjerilo da kažem što valja, a što ne. Ono što je dobro, to će ostati.

Što Vinko sluša kod kuće, za svoju dušu?

Ja nemam kad. Više volim uhvatiti gitaru i nešto zasvirati, nego slušati muziku. Možda bi bilo bolje da više slušam, korisnije za mene kao skladatelja, jer glazba je glazba, ne može se tu ne znam što više izmisliti, onda možete u slušanju iskoristiti nekog za inspiraciju, uhvatiti se na nečiji ton, stih... Pritom, naravno, ne mislim na nikakvo plagiranje.

Vraćajući se na vašu prvu „poznatu“ pjesmu, „Zemlja dide mog“, nastalu u ratu na Pelješcu, recite, kako danas prihvaćate činjenicu da pjesma prvenstveno asociira na susjedno nam Blato, zbog naše Meri Cetinić koja ju je otpjevala?

Nikad to nisam doživljavao na taj način. Evo, ovo je zapravo prvi put da mi netko kaže da se ta pjesma doživljava blatskom. Nikad ja to nisam čuo.

Pjesma je dakle nastala na stonskom bojištu, uhvatio sam neku gitaru bez žica i odsvirao je. Svi su se oduševili. Kako je kasnije išlo, već sam rekao.

Oliver ju je ostavio za festival. E sad, u tim vremenima postojao je Splitski festival i postojao je Zdenko Runjić. Kako grad i Zdenko u jednom momentu nisu mogli pronaći zajednički jezik,

Zdenko na svoju inicijativu, praćen nizom kvalitetnih i vrhunskih pjevača, glazbenika, skladatelja, pokreće jedan drugi festival, Melodije hrvatskoga Jadrana. Festival se održavao u Splitu od 1993. do 2002. godine i u to vrijeme je bio najznačajniji glazbeni festival u Hrvatskoj.

Na tim prvim „Melodijama“ već je bila prisutna „Zemlja dide mog“, Oliver ju je uzeo za sebe, da ju otpjeva. Međutim, tad se događa „Cesarica“ i uzima mi Olivera. Meni je i dan-danas *grop* svaki put kad je čujem tu pjesmu koja mi je tada uzela Olivera.

*Na prvim „Melodijama hrvatskoga Jadrana“ već je bila prisutna „Zemlja dide mog“, Oliver ju je uzeo za sebe, da ju otpjeva. Međutim, tad se događa „Cesarica“ i uzima mi Olivera. Meni je i dan-danas *grop* svaki put kad je čujem tu pjesmu koja mi je tada uzela Olivera. Ali kad bi me sad opet pitali koga bi htio da izvede tu pjesmu – rekao bi opet Meri.*

Naravno, ja mu to nisam mogao zamjeriti jer je „Cesarica“ jedna dimenzija za sebe, ali sad je tu moja pjesma ostala visjeti u zraku. A tko sad nju da otpjeva? Čak ne znam ni bi li ju Zdenko bio uzeo, to su bile navale... Slušajte, morate shvatiti da se zna kako to ide (op.a. festival). Zna se koji su pjevači, tekstopisci, kvalitetni, i moraju biti tamo. I mjesta za nepoznata i nerazvikana imena oстане jako malo. Ja sam tad bio jedan iz te šačice anonimusa.

I opet, zahvaljujući Oliveru i odnosu sa Zdenkom, uzimaju mi pjesmu te godine za festival. Ali se tražilo tko će je otpjevati. Nit' sam ja tu imao glasa nit' je, opet ponavljam, mene netko znao i tražio moje mišljenje. Pala je odluka da to bude Meri. Ja sam čuo kako je ona to otpjevala, meni se to strašno svidjelo, bilo je iskreno, emotivno. Tako da se vratimo na početak pitanja, ja uistinu sada ne

mogu razmišljati je li to blatska ili veloluška pjesma, Meri je to vrhunski odradila. Meni će jedino uvijek ostati onaj žal što to Oliver nije bio otpjevao. A kad bi me sad opet pitali koga bi htio da izvede tu pjesmu – rekao bi opet Meri.

Tko je sve uglazbio i aranžirao vaše tekstove?

Aranžeri: 99% pokojni Remi Kazinoti. On je bio i ostao i suradnik i prijatelj od prvog dana otkad smo se sreli. Otkad njega nema, radim sa mladim splitskim aranžerom Leom Škarom. Izvanredan mladi čovjek i profesionalac. Stipica Kalogjera je, recimo, odradio „Zemlju dide mog“.

Kakav je Vinko Barčot čovjek? Najteže je biti sudac samome sebi, pa vas ni ne pitam objektivno, već da mi iznesete vlastiti pogled o sebi, na sebe?

Čini mi se da sam jedan normalan čovjek, s vrlinama i manama. Jedan normalni Lučanin.

Koje su najvažnije stvari u životu?

Apsolutno domoljublje u svakom pogledu. Svo moje domoljublje počinje od moje obitelji. Ljudi s kojima sam okružen. Drugi dom je mjesto u kojem živim. Treći dom je država.

S ovim pitanjem je trebao završiti ovaj razgovor. Međutim, dogodio se Oliverov odlazak. Kako se taj velolučki, splitski, hrvatski glazbenik, Vinkov prijatelj i „suborac“ u ribolovu provlači kroz cijeli tekst, nemoguće je bilo ne osvrnuti se na tu činjenicu. Iako je to područje jako sklizak teren, što pitati, što reći, kako opisati nečije nepostojanje više među nama.

Vinko je to ovako sažeo:

Nastavilo se sve isto, no ništa nije isto. Fali mi cijeli onaj ritual koji sam imao dok sam radio s Remijem i Oliverom. Što se tiče samog posla, ja radim i dalje. Mogu reći da sam tu jako zadovoljan, umjesto Remija pjesme aranžira Leo, demo snimke otpjeva Petar Dragojević. Dakle, ono što meni služi ja imam. Već je par pjesama i odrađeno, „prošle su“, s Markom Škugorom, klapom Šufit, Tomislavom Bralićem, Mladenom Grdovićem...

Ali ima tu nešto drugo. To je cijeli onaj ritual koji je prije postojao. Jedan cijeli događaj gdje smo

Foto: Dino Cetinić

svi zajedno iščekivali kad ću ići u Split, odsjesti kod Remija, onda ići snimiti u studio, pa bi došao Tomo Mrduljaš, Oliver bi to otpjevao, sve je, naravno, bilo popraćeno obaveznom zezancijom i zajedničkim druženjem poslije posla, pridružile bi se i supruge... Danas kao da se cijeli taj proces odvija bez mene; ja samo pošaljem u Split i ostali odrađuju svoj posao.

Nastavilo se sve isto, no ništa nije isto. Prije smo ja i Oliver znali na dane biti sa štapovima i crvom na moru. Nekad ne progovoriti po sat, dva. Ništa nije bilo bitno, nikakav ulov, bitno je bilo samo biti tu... samo štap, sjediti, gledati u more i čekati. I lijepo je bilo.

Osobno mogu reći da za odlazak bliske osobe nikad niste spremni u potpunosti, ma što god znali i koliko god racionalni bili. Ostaje praznina s kojom živite.

Nije to samo tuga i bol za tim čovjekom. To je jedna opća tuga i žal za prijašnjim životom; života u

kojem si živio, radio, družio se i dijelio vrijeme s tom osobom. Takvog života više nema. Sad drugačije „idem na more“. Prije smo ja i Oliver znali na dane, po cijele dane, biti sa štapovima i crvom na moru. Nekad ne progovoriti po sat, dva. Kadikad izmijenit riječ-dvije. Ništa nije bilo bitno, nikakav ulov, bitno je bilo samo biti tu. Isključivo smo bili udičari, ni parangali, ni mreže, samo štap, sjediti, gledati u more i čekati. I lijepo je bilo.

I samo ste tako sjedili i čekali, i tako po cijeli dan? Bez priče?

Da. Ja uvijek kažem kad gledaš film u dvoje, jel' razgovaraš? Ne, a dvoje vas je. A ipak ti je lijepo gledat tako film, i ništa ne prozborit. Sa slušanjem glazbe je isto.

U prvom planu je ta zajednička, primarna aktivnost. Koju dijeliš s nekim tko ti je drag. Ostalo sve može biti i ne mora, svejedno se dobro osjećaš.

*Kad bi mi dali sad, blaga sva
sva prostranstva cilog svita, bogatstva
tu u dubini srca mog
draža mi je kapja moga mora
(Vinko Barčot)*